

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 77.264 van 27 november 1998

A. 80.467/VIII-1047

In zake : **GEERINCKX** Alain,
Station van Woluwestraat 134
1200 Brussel,

tegen :

de Belgische Staat,
vertegenwoordigd door :

1. **de Minister van Justitie,**
2. **de Vice-Eerste Minister en Minister van Begroting.**

**DE RAAD VAN STATE, VIIIE KAMER,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien de op 29 september 1998 ingestelde vordering, waarbij Alain GEERINCKX de schorsing vordert van de tenuitvoerlegging van de beslissing d.d. 20 juli 1998 waarbij de Vice-Eerste Minister en Minister van Begroting, die met toepassing van het koninklijk besluit van 24 april 1998 de tuchtrechtelijke functies van de Minister van Justitie uitoefent, hem als straf de enkele censuur oplegt;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de nietigverklaring van dezelfde handeling vordert;

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag van de heer BOUVIER, eerste auditeur-afdelingshoofd bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 16 november 1998, waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 23 november 1998;

Gelet op de kennisgeving, aan de partijen, van het verslag en de beschikking tot vaststelling van de rechtsdag;

Gehoord het verslag van de heer GEUS, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. JAKHIAN en Mr. VAN NUFFEL, advocaten, die voor de verzoekende partij verschijnen, en van Mr. TULKENS, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer BOUVIER, eerste auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten betrekking hebben op de tuchtprocedure :

1. Op 18 april 1997, naar aanleiding van de conclusies van het verslag van de parlementaire onderzoekscommissie die belast is met het onderzoek naar "de wijze waarop het onderzoek door politie en gerecht werd gevoerd in de zaak DUTROUX-NIHOUL en consorten",

stelt de Minister van Justitie aan de procureur-generaal bij het Hof van Cassatie de vraag of de bezwaren die tegen in het verslag genoemde personen zijn geuit, aanleiding kunnen geven tot tuchtstraffen; onder hen bevindt zich verzoeker, die in opspraak is gebracht in het kader van het onderzoek naar de verdwijning, op 5 augustus 1992, van Loubna BENAÏSSA.

2. Op 21 mei 1997 wordt verzoeker opgeroepen om voor de eerste advocaat-generaal bij het hof van beroep te Brussel te verschijnen en te worden gehoord in verband met zijn optreden in het opsporingsonderzoek naar de verdwijning van voornoemde.

3. De hoorzitting heeft plaats op 23 mei 1997. Naar aanleiding van die hoorzitting redigeert eerste advocaat-generaal P. MORLET op 26 juni 1997 zijn conclusie. Daarin staat inzonderheid het volgende :

" (...)

De Minister van Justitie heeft bepaald dat een tuchtrechtelijk onderzoek moet worden ingesteld naar de wijze waarop de voormelde magistraat het onderzoek naar de verdwijning van Loubna BENAÏSSA (nota FAM/9015375 van het parket van Brussel) heeft geleid.

Substituut GEERINCKX heeft het onderzoek immers geleid van 1 september (1992) tot eind juli 1993. Deze periode stemt overeen met zijn aanstelling bij de afdeling "Familie" van het parket.

De feiten die hem ten laste worden gelegd, alsook de resultaten van het tuchtrechtelijk onderzoek, worden hierna uiteengezet.

(...)

Ik meen te moeten opmerken dat substituut GEERINCKX, in twee gevallen in gebreke is gebleven :

a) Op 27 augustus 1992 maakt het laboratorium van de gerechtelijke politie een proces-verbaal (nr. 5409, de heer VALENTINY) op waarin wordt vastgesteld dat in de Mercedes van Michèle ROUSSEAU, vriendin van Jacques GENEVOIS, stalen van vezels en haren gevonden zijn en in beslag genomen zijn. Dit proces-verbaal is op

31 augustus 1992 bij het parket ingekomen en de heer GEERINCKX heeft het dus kort nadat hij met het dossier belast is, ontvangen.

De heer GEERINCKX blijkt geen navraag te hebben gedaan naar, op zijn minst, de mogelijkheid om de stalen te onderzoeken. Toen hij daarover is gehoord, heeft hij verklaard dat hij de plano geoordeeld heeft dat die stalen "niet bruikbaar waren".

Los van de vraag of dit oordeel al dan niet gegrond was, had de heer GEERINCKX voorzichtigheidshalve eerst technisch advies daaromtrent moeten inwinnen, wat hij niet blijkt te hebben gedaan.

- b) Op 25 augustus 1992 had de voorganger van de heer GEERINCKX de gerechtelijke politie een apostille toegezonden met de opdracht een Marokkaanse familie te horen die naast de familie BENAÏSSA woont en de identiteit van de tante van Loubna vast te stellen. Deze apostille ging uit van de heer VAN der NOOT, die een fotokopie ervan in de "reservemap" had bewaard.

Bij de huidige stand van zaken is in het dossier geen enkel spoor terug te vinden waaruit kan worden opgemaakt dat die onderzoekswerkzaamheden zijn verricht.

Hoewel de omstandigheid dat de apostille van 25 augustus 1992 blijkbaar niet is uitgevoerd, geen weerslag heeft gehad op het reële verloop van het onderzoek, kan de heer GEERINCKX ten laste worden gelegd dat hij zich er niet om bekommerd heeft.

Tot verontschuldiging van deze magistraat moet evenwel worden onderstreept dat hij zich wel over de uitvoering van zijn eigen apostilles heeft bekommerd (zo heeft hij op 15 oktober 1992 schriftelijk herinnerd aan zijn apostille van 23 september, waarin staat dat de door ADRIAENS meegedeelde inlichtingen moeten worden nagetrokken).

(...)

Als ervan uitgegaan wordt dat "C. ..." Jacques GENEVOIS is, dan moet worden verwezen naar hetgeen hiervóór (punt 3) is uiteengezet over de omstandigheid dat geen poging is ondernomen om de stalen die in de wagen van Michèle ROUSSEAU waren genomen, te onderzoeken.

Onder dat voorbehoud moet worden vastgesteld dat alle informatie over GENEVOIS nagetrokken was voordat substituut GEERINCKX met het dossier is belast en dat deze er terecht kon van uitgaan dat het spoor niets had opgeleverd.

Hoewel de heer GEERINCKX niet ten laste kan worden gelegd dat hij sporen heeft "verwaarloosd", kan achteraf worden betreurd dat hij het onderzoek nooit in zijn geheel opnieuw heeft bekeken en daartoe geen vergadering heeft belegd met de politieambtenaren die met dat onderzoek belast waren.

Het was misschien ook raadzaam geweest de samenstelling en de structuur van het speurdersteam opnieuw te bekijken, hoewel de heer GEERINCKX objectief gezien geen enkele reden had om de motivatie en de bekwaamheid van dat team in twijfel te trekken.

Evenwel valt op te merken dat de heer GEERINCKX nooit instructies of voorstellen in die richting heeft gekregen, noch van zijn afdelingshoofd, noch van het parket-generaal, waaraan hij een omstandig verslag over de stand van de zaak had uitgebracht.

Ook hier wijst het gedrag van substituut GEERINCKX op een gebrek aan initiatief, dat evenwel geen gebrek aan beroepsernst impliceert, integendeel.

(...)

Mijn conclusie is dat :

- substituut GEERINCKX het dossier nauwgezet heeft behandeld en steeds gepoogd heeft de juiste beslissingen te nemen;
- er kan hem enige onachtzaamheid en een gebrek aan initiatief worden verweten, zonder dat deze gebreken strikt gezien tot beroepsfouten leiden.

Uit de manier waarop hij de informatie vervat in nota nr. FAM/90.15375 heeft beheerd, blijkt noch enige ernstige nalatigheid, noch enig onterecht of willekeurig handelen of verzuim.

Betrokkene is dus in geen enkel opzicht tekortgeschoten in zijn taak.

Er is dus geen grond om deze magistraat één van de tuchtstraffen bepaald bij artikel 405 van het Gerechtelijk Wetboek op te leggen".

4. Op 5 december 1997 wordt verzoeker verzocht zich op 17 december bij de Minister van Justitie aan te melden zodat hij over de volgende feiten kan worden gehoord :

- " - de omstandigheid dat hij nooit een vergadering heeft belegd met alle personen van de gemeentelijke politie en de gerechtelijke politie die bij het dossier over de verdwijning van Loubna BENAÏSSA betrokken waren, teneinde dit dossier te evalueren en na te gaan of andere nuttige maatregelen konden worden genomen;
- de omstandigheid dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het proces-verbaal d.d. 27 augustus 1992 van het laboratorium van de gerechtelijke politie betreffende vezels en haren die in de wagen van een vriendin van één van de toenmalige verdachten waren aangetroffen;
- de omstandigheid dat hij niet heeft nagegaan of gevolg is gegeven aan een apostille van 25 augustus 1992, waarin de gerechtelijke politie opdracht krijgt een familie te ondervragen die naast de familie BENAÏSSA woont en waarbij de identiteit van de tante van Loubna BENAÏSSA wordt vastgesteld".

5. Artikel 2 van een koninklijk besluit van 24 april 1998 waarbij een nieuwe Minister van Justitie wordt benoemd, bepaalt dat in geval deze minister wettig verhinderd is, zijn bevoegdheden uitgeoefend worden door de Vice-Eerste Minister en Minister van Begroting.

6. Op 26 mei 1998, nadat die nieuwe minister was aangewezen, wordt verzoeker opgeroepen om op 9 juni daaropvolgende voor de Vice-Eerste Minister en Minister van Begroting te verschijnen en over dezelfde tenlasteleggingen als tijdens het vorige tuchtrechtelijke verhoor te worden gehoord. Verzoeker dient conclusies in. Op de dag van het verhoor wordt een proces-verbaal opgemaakt.

7. Op 20 juli 1998 legt de Vice-Eerste Minister en Minister van Begroting, na een uitvoerig gemotiveerde beslissing, verzoeker een enkele censuur op. Dat is de bestreden handeling. Verzoeker heeft de bestreden handeling na 31 juli 1998 ontvangen.

De bestreden maatregel bevat inzonderheid de volgende toelichting :

" Aangezien een eerste feit dat de heer GEERINCKX in de gerechtsbrief van 26 mei 1998 ten laste wordt gelegd, is dat hij het onderzoek naar de verdwijning van Loubna BENAÏSSA niet met de vereiste zorgvuldigheid heeft gevolgd en dat hij niet alle nuttige initiatieven in dit dossier heeft genomen en inzonderheid dat hij nooit een vergadering heeft belegd met alle personen van de gerechtelijke politie die bij het dossier over de verdwijning van Loubna BENAÏSSA betrokken waren teneinde dit dossier te evalueren en na te gaan of andere nuttige maatregelen konden worden genomen;

(...)

Aangezien de heer GEERINCKX, na een vakantieperiode waarin twee collega's elkaar hebben opgevolgd in een onderzoek waarbij verscheidene politiediensten betrokken zijn, het niet nodig heeft geacht de speurders een enkele keer bijeen te brengen, niet alleen om te zien hoever het onderzoek gevorderd was, maar ook om na te gaan hoe het stond met de bekende sporen en met andere nog te onderzoeken sporen; dat uit het dossier van het gerechtelijk onderzoek nochtans duidelijk bleek dat verscheidene onderzoeksverrichtingen nog niet waren gedaan en dat verscheidene sporen nog nader moesten worden uitgediept;

Aangezien de heer GEERINCKX de actieradius van het onderzoek nooit heeft vergroot, ook al leverde het onderzoek niets op; dat hij zich ertoe beperkt heeft te reageren op gegevens die de politiediensten hem bezorgden;

Aangezien het openbaar ministerie de verantwoordelijkheid en de leiding van het onderzoek op zich moet nemen wanneer er een opsporingsonderzoek rond een dossier aan de gang is; dat het openbaar ministerie alle nodige initiatieven moet nemen om misdaden, wanbedrijven en overtredingen op te sporen, de bewijzen ervan te verzamelen en de daders ervan over te leveren aan de rechtbanken die belast zijn met het straffen van die daders;

(...)

Aangezien van iedere redelijkerwijs naarstige en bekwame magistraat die het gerechtelijk onderzoek naar de verdwijning van Loubna BENAÏSSA te behandelen zou hebben, mag worden verwacht dat hij een grotere naarstigtheid aan de dag zou leggen dan die waarvan de heer GEERINCKX blijkt heeft gegeven en dat hij het

noodzakelijk zou achten de personen van de gemeentelijke politie en van de gerechtelijke politie bijeen te brengen;

Aangezien het tweede feit dat de heer GEERINCKX ten laste wordt gelegd is dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het proces-verbaal van 27 augustus 1992 betreffende de vezels en haren die in de wagen van mejuffrouw ROUSSEAU aangetroffen zijn;

(...)

Aangezien het onderzoeken van de haren en vezels die waren aangetroffen in de wagen die was ingeschreven op naam van de bijzit van Jacques GENEVOIS, nog niet aan belang had ingeboet; dat de heer GEERINCKX niet alleen heeft geoordeeld dat een DNA-onderzoek van haren technisch onhaalbaar was zonder dat hij daarover bij specialisten navraag had gedaan, maar die sporen niet heeft laten onderzoeken om te achterhalen of door de herkomst, de kleur, de dikte, het materiaal of andere kenmerken van die sporen een verband kon worden gelegd met Loubna BENAÏSSA, bijvoorbeeld door de stalen te vergelijken met haren van Loubna die bij haar thuis hadden kunnen worden gevonden, of met de kledingstukken die ze op de dag van haar verdwijning droeg en waarvan een beschrijving was gegeven;

Aangezien een redelijkerwijs naarstige en bekwame magistraat in dezelfde omstandigheden anders zou hebben gehandeld en opdracht zou hebben gegeven die sporen na te trekken;

Aangezien een derde tenlastelegging te maken heeft met het feit dat hij niet heeft nagegaan of gevolg was gegeven aan een apostille van 25 augustus 1992, waarin de gerechtelijke politie opdracht krijgt een naburige familie van de familie BENAÏSSA te ondervragen en waarbij de identiteit van de tante van Loubna BENAÏSSA wordt vastgesteld";

Aangezien de heer GEERINCKX er redelijkerwijze mocht van uitgaan dat hij niet behoefde na te gaan in hoeverre die apostille was uitgevoerd; dat uit geen enkel gegeven in het dossier van het opsporingsonderzoek blijkt dat dit spoor ernstig moest worden genomen;

(...)

Aangezien bij het bepalen van de op te leggen straf rekening moet worden gehouden met de verzachtende omstandigheden die voortvloeien uit de moeilijke werkomstandigheden bij het parket te Brussel en met de omstandigheid dat substituut Alain GEERINCKX nog geen tuchtrechtelijk verleden heeft";

Overwegende dat de tweede verwerende partij een exceptie van onbevoegdheid tegen de vordering tot schorsing opwerpt; dat ze op basis van artikel 414 van het Gerechtelijk Wetboek opmerkt dat "de procureur-generaal bij het hof van beroep de onder hem staande magistraten van het openbaar ministerie alleen maar lichtere straffen kan opleggen zoals de waarschuwing, de enkele censuur en de censuur met berisping (...)" en dat wat alle leden van het parket betreft, "de Minister van Justitie evenzo elke ambtenaar van het openbaar ministerie kan waarschuwen en censureren of aan de Koning kan voorstellen hem te schorsen of af te zetten"; dat ze betoogt dat verzoeker de zaak met toepassing van artikel 610 van het Gerechtelijk Wetboek aanhangig had moeten maken bij het Hof van Cassatie in plaats van bij de Raad van State; dat ze daarbij opmerkt dat de bevoegdheid die bij dit artikel 610 aan het Hof van Cassatie wordt verleend, volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State inzake tuchtrechtelijke beslissingen die korpschefs ten aanzien van leden van het openbaar ministerie hebben genomen, de bevoegdheid van de Raad van State uitsluit; dat de tweede verwerende partij betoogt dat de toepassing van laatstgenoemde bepaling niet mag worden belemmerd door de toepassing van artikel 1088 van het Gerechtelijk Wetboek en dit argument ontleent aan arrest nr. 33/94 van 26 april 1994 van het Arbitragehof;

Overwegende dat de tweede verwerende partij aanvoert dat de hierboven uiteengezette beginselen van toepassing zijn, ook al is de bestreden beslissing door een minister en niet door een korpschef genomen; dat ze uiteenzet dat "in artikel 610 van het Gerechtelijk Wetboek de beginselen zijn opgenomen die vroeger besloten lagen in de artikelen 80 en 88 van de wet van 27 ventôse van het jaar VIII, maar dat terwijl die wet alleen betrekking had op handelingen waarbij de rechters

hun bevoegdheid hebben overschreden, artikel 610 van het Gerechtelijk Wetboek ook betrekking heeft op soortgelijke handelingen van de ambtenaren van het openbaar ministerie, alsook op soortgelijke handelingen van de tuchtrechtelijke overheden ten aanzien van de ambtenaren van het openbaar ministerie, alsook op soortgelijke handelingen van de tuchtrechtelijke overheden ten aanzien van de ministeriële ambtenaren en de ambtenaren van de balie" en dat volgens de geest van die bepaling deze ook geldt voor de ministeriële beslissingen die conform artikel 414, derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek zijn genomen; dat ze aanvoert dat de Minister van Justitie, als hij op basis van deze bepaling handelt, niet optreedt als administratieve overheid, maar wel als tuchtrechtelijke overheid, "parallel met volledig of gedeeltelijk dezelfde bevoegdheden als die waarover de korpschefs krachtens artikel 414, eerste en tweede lid, van hetzelfde Gerechtelijk Wetboek beschikken om lichtere straffen uit te spreken"; dat ze voorts het volgende aanvoert :

" Aangezien overigens elke andere interpretatie en inzonderheid het verwerpen van de exceptie van onbevoegdheid ex absurdo zou bevestigen dat de hierboven uiteengezette redenering geldig is;

Aangezien het verwerpen van de exceptie van onbevoegdheid immers tot het volgende dualisme zou leiden : lichtere tuchtstraffen die een korpschef ten aanzien van een ambtenaar van het openbaar ministerie neemt, zouden vatbaar zijn voor een beroep tot nietigverklaring bij het Hof van Cassatie, terwijl dezelfde tuchtstraffen, genomen door de Minister van Justitie, voor de Raad van State moeten worden gebracht in het kader van diens wettigheidscontrole;

Aangezien het evenwel niet duidelijk is waarom de beide gevallen verschillend geregeld zouden moeten worden, terwijl het om soortgelijke tuchtrechtelijke beslissingen ten aanzien van leden met dezelfde bevoegdheid gaat;

Aangezien dit principieel onderscheid tot uiteenlopende praktische regels zou leiden die moeilijk te rechtvaardigen of zelfs ronduit onlogisch zijn (bijvoorbeeld : termijn waarbinnen de beide beroepen moeten worden ingesteld, vorm van die beroepen,

mogelijkheid om de schorsing ervan te vorderen vóór de Raad van State, maar niet vóór het Hof van Cassatie, onderscheiden wettigheidscontrole, strekking van de beslissing van de Raad van State die het mogelijk maakt de handeling over te doen, terwijl de beslissing in cassatie zonder verwijzing geschiedt enz.)";

Overwegende dat de Grondwet een duidelijk onderscheid maakt tussen de rechtspositie van de rechters en die van de ambtenaren van het openbaar ministerie; dat artikel 152 van de Grondwet het volgende bepaalt :

" De rechters worden voor het leven benoemd. (...) Geen rechter kan uit zijn ambt worden ontzet of worden geschorst dan door een vonnis. De overplaatsing van een rechter kan niet geschieden dan door een nieuwe benoeming en met zijn toestemming";

dat artikel 153 daarentegen het volgende bepaalt :

" De Koning benoemt en ontslaat de ambtenaren van het openbaar ministerie bij de hoven en rechtbanken";

dat er grond is om laatstgenoemde bepaling samen te lezen met artikel 107 van de Grondwet, dat bepaalt dat de Koning "de ambtenaren bij het algemeen bestuur en bij de buitenlandse betrekkingen benoemt ...", waarbij de bevoegdheid tot benoemen volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State in principe ook de bevoegdheid tot afzetten inhoudt";

Overwegende dat uit de voornoemde grondwetsbepalingen blijkt dat ambtenaren van het openbaar ministerie, wat hun tuchtregeling betreft, niet mogen worden gelijkgesteld met rechters; dat afzetting de zwaarste tuchtstraf is; dat de bevoegdheid tot het opleggen van die zwaarste tuchtstraf tevens de bevoegdheid inhoudt tot het opleggen van lichtere tuchtmaatregelen, zowel ten aanzien van leden van het openbaar ministerie als ten aanzien van ambtenaren; dat de wet, in casu artikel 414 van het Gerechtelijk

Wetboek, door de procureur-generaal bij het hof van beroep de bevoegdheid te verlenen om de onder hem staande magistraten van het openbaar ministerie lichtere straffen op te leggen, niet zo kan worden geïnterpreteerd dat de wet afwijkt van de grondwettelijke bevoegdheden van de Koning of van de Minister van Justitie, die toezicht uitoefent op de leden van het openbaar ministerie;

Overwegende dat niet wordt betwist dat wanneer de Koning een ambtenaar van het openbaar ministerie benoemt, Hij een administratieve overheid is in de zin van artikel 14, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973; dat dit ook geldt wanneer Hij het tegenovergestelde doet, namelijk wanneer Hij een ambtenaar van het openbaar ministerie afzet; dat dezelfde hoedanigheid van administratieve overheid moet worden toegekend aan de minister die een lichtere tuchtmaatregel treft; dat de bevoegdheid van de Raad van State om uitspraak te doen over het beroep tot nietigverklaring dat tegen zulk een maatregel wordt ingesteld, alleen door een uitdrukkelijke wetsbepaling kan worden uitgesloten; dat artikel 610 van het Gerechtelijk Wetboek als volgt luidt :

" Het Hof van Cassatie neemt kennis van vorderingen tot nietigverklaring van de handelingen waardoor rechters en ambtenaren van het openbaar ministerie, alsook tuchtrechtelijke overheden van ministeriële ambtenaren en van de balie, hun bevoegdheid mochten hebben overschreden";

dat een minister niet mag worden gelijkgesteld met een van de overheden die onder deze bepaling vallen; dat de koninklijke commissaris voor de gerechtelijke hervorming, de heer VAN REEPINGHEN, het volgende heeft gesteld :

" Wat de voorziening in cassatie betreft, is er geen reden toe daaraan bijzondere bepalingen te wijden. De tuchtbeslissingen die vonnissen zijn, kunnen het

voorwerp worden van een voorziening overeenkomstig artikel 611 (lees : 608) van het Gerechtelijk Wetboek. Als rechterlijke beslissingen kunnen ze onderworpen worden aan het Hof van cassatie wegens machtsoverschrijding, krachtens artikel 612 (lees : 610)" (verslag blz. 118);

dat de bestreden handeling noch een vonnis, noch een rechterlijke beslissing is; dat de strekking van artikel 610 het niet mogelijk maakt de stelling van de verwerende partij te steunen;

Overwegende tot slot dat de tweede verwerende partij, door de bestreden handeling, niet heeft deelgenomen aan de uitoefening van de rechterlijke macht, zodat de bevoegdheid van de Raad van State noch op basis van het organieke criterium, noch op basis van het functionele criterium kan worden uitgesloten; dat de moeilijkheden die voortvloeien uit het tweevoudige stelsel dat de verwerende partij aanvoert, alleen kunnen worden beschouwd als een kritiek op de wet; dat de exceptie van onbevoegdheid wordt verworpen;

Overwegende dat verzoeker inzonderheid een middel, het vijfde van de vordering tot schorsing, ontleent aan "kennelijke dwaling omtrent de beoordeling, gebrek aan motivering, gebrek aan relevante, deugdelijke en wettelijk aanvaardbare motieven, en aan machtsoverschrijding; dat hij aanvoert dat op het ogenblik dat het dossier aan hem is overgezonden, hij "heeft opgemerkt dat, na de drukke periode waarin het dossier op gang is gebracht door zijn collega's die er vóór hem kennis van hebben genomen, het grootste deel van het te vervullen speurwerk al was verricht" en dat "hij evenwel alle gegevens die vanaf 1 september 1992 zouden inkomen, met de allergrootste aandacht heeft blijven volgen, wat in het verslag van de onderzoekscommissie niet wordt vermeld"; dat hij opmerkt dat er van 1 september 1992, de datum waarop hij met het

dossier Loubna BENAÏSSA is belast, tot 11 mei 1993, niet minder dan elf verschillende sporen zijn onderzocht; dat hij het volgende besluit :

" Overwegende dat de klacht dat hij geen vergadering met alle speurders heeft belegd, bijzonder verbazingwekkend is, aangezien het onderzoek een normale voortgang maakte en geen enkel spoor verwaarloosd werd; in die omstandigheden was het voldoende dat hij alle inlichtingen die hem werden meegedeeld, naging en gebruikte, wat erop neerkomt dat hij het dossier "nauwgezet heeft behandeld en steeds gepoogd heeft de juiste beslissingen te nemen";

dat verzoeker ook aanvoert dat "de specialisten er in 1992 van uitgingen dat alleen genetisch materiaal afkomstig van levende cellen met zekerheid kon worden herkend, wat niet het geval is met haarstalen"; dat hij voorts betoogt dat "in de bestreden beslissing wel verwezen wordt naar het advies van eerste advocaat-generaal MORLET, maar niet ingegaan wordt op diens conclusie, die gunstig is voor verzoeker";

Overwegende dat de tweede verwerende partij antwoordt "dat in het licht van de uitvoerige motivering op de pagina's 5 tot 8 van de bestreden handeling, niet kan worden geoordeeld dat de bestreden handeling een gebrek aan motivering, een gebrek aan relevante, deugdelijke of wettelijk aanvaardbare motieven zou vertonen of van machtsoverschrijding zou getuigen"; dat ze aanvoert dat ze de bestreden handeling naar behoren gemotiveerd heeft en erop wijst dat ze niet gebonden was door het advies van de procureur-generaal, zodat ze ervan kon afwijken zonder een kennelijke beoordelingsfout te maken;

Overwegende dat verzoeker, wat het eerste feit betreft dat hem ten laste wordt gelegd, alleen gehoord is omtrent een probleem betreffende zijn werkwijze, namelijk over de vraag of het niet opportuun was geweest een vergadering met alle speurders te

beleggen; dat hem in de bestreden beslissing evenwel de volgende feiten ten laste worden gelegd :

- " - aangezien nergens uit blijkt dat een huiszoeking is gedaan op de Albaniëstraat nr. 16 te Sint-Gillis, noch waarom een huiszoeking op dat adres niet nuttig zou zijn geweest";
- aangezien nergens uit het dossier van het opsporingsonderzoek blijkt dat het spoor Mustapha KABBAJ zou zijn onderzocht, noch waarom dit spoor redelijkerwijze kon worden verlaten";

dat verzoeker in deze beslissing ook ten laste wordt gelegd dat hij geen verhoor van de ouders van Patrick DEROCLETTE heeft georganiseerd, dat hij geen opdracht heeft gegeven om de tegenstrijdigheden op te helderen die in Jacques GENEVOIS' dagindeling van 5 augustus 1992 waren vastgesteld en dat hij niet geïnformeerd heeft naar de onderzoeksresultaten betreffende een zwarte Volkswagen Golf met een nummerplaat "lijkend op FKE 080";

Overwegende dat verzoeker op die verschillende punten niet heeft kunnen reageren, wat een schending van de rechten van verdediging is; dat die tenlasteleggingen bijgevolg geen wettige motivering kunnen opleveren voor de bestreden beslissing;

Overwegende dat, wat het tweede feit betreft dat verzoeker ten laste wordt gelegd, in de bestreden beslissing nergens wordt uitgelegd in welk opzicht de analyse van de stalen uit het voertuig dat door Jacques GENEVOIS bestuurd was, enig nut had kunnen hebben bij het vaststellen van een verband tussen hem en het verdwenen kind, aangezien het niet mogelijk was die stalen te vergelijken met de kleren die ze droeg; dat, ook op dit punt, de motivering van de bestreden handeling des te onbevredigender is, daar verzoeker zowel voor de parlementaire onderzoekscommissie als voor de vice-eerste minister had uitgelegd dat het indertijd technisch onmogelijk was dode cellen te analyseren, en

dat die commissie zelf het volgende geconcludeerd heeft :

" Daardoor zou men kunnen begrijpen dat de magistraat geen analyse gevraagd heeft van materiaal waarvan toen slechts enkele mensen dachten dat het nog bruikbaar was";

Overwegende tot slot dat de tuchtrechtelijke overheid niet gebonden is door het advies van de procureur-generaal; dat wanneer die magistraat na onderzoek objectief besluit dat verzoeker in geen enkel opzicht in zijn taak tekortgeschoten is en dat er geen grond is om hem een tuchtstraf op te leggen, de verwerende partij haar beslissing evenwel met bijzondere redenen moet omkleden, zodat duidelijk wordt aangegeven waarom ze geoordeeld heeft dat ze van het advies moest afwijken; dat dit in casu niet het geval is;

Overwegende dat uit het voorafgaande volgt dat het vijfde middel ernstig is;

Overwegende dat verzoeker uiteenzet dat de bestreden tuchtstraf hem nadeel kan berokkenen bij de toekenning van toekomstige bevorderingen, terwijl de formatie van de eerste substituten recentelijk is uitgebreid en hij op grond van zijn anciënniteit tot de grootste kanshebbers voor een bevordering behoort; dat hij voorts aanvoert dat zijn bekwaamheid en zijn vakkennis zowel ten aanzien van de rechtzoekenden als ten aanzien van zijn entourage in twijfel zijn getrokken;

Overwegende dat de tweede verwerende partij antwoordt dat een lichtere tuchtstraf geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, te meer daar een moreel nadeel niet als zodanig kan worden bestempeld zonder afbreuk te doen aan de uitzonderlijke aard van de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling;

Overwegende dat de bestreden handeling de reputatie van verzoeker kan schaden; dat die schade, in de zeer bijzondere context van een zaak waarvoor grote belangstelling in de media bestaat, niet genoegzaam kan worden hersteld door een vernietigingsbesluit;

Overwegende dat voldaan is aan de twee voorwaarden gesteld bij artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, die vervuld moeten zijn opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling kan worden bevolen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De tenuitvoerlegging van de beslissing d.d. 20 juli 1998 waarbij de Vice-Eerste Minister en Minister van Begroting, die met toepassing van het koninklijk besluit van 24 april 1998 de tuchtrechtelijke functies van de Minister van Justitie uitoefent, Alain GEERINCKX als straf de enkele censuur oplegt, wordt geschorst.

Artikel 2.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare
terechtzing, op zevenentwintig november 1900
achtennegentig door :

de Hr.	GEUS,	kamervoorzitter,
Mevr.	DAURMONT,	staatsraad,
Mevr.	GEHLEN,	staatsraad,
Mevr.	HONDERMARCQ,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Cl. HONDERMARCQ.

J.-Cl. GEUS.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.